

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/252/2022
Identifikačné číslo spisu:	6120427904
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120427904.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne LEGES Recovery k.s., so sídlom Banská Bystrica, Pod Urpínom 5, IČO: 47982586, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Ing. O. P., G., Y. XX, IČO: 40105504 a úpadcu Ing. S. P., G., Y. XX, IČO: 40105512, správkyňa konkurznej podstaty zastúpená Advokátskou kanceláriou Prachová & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 20, IČO: 50491300, proti žalovanému RNDr. Z. H., G., Y. XXXX/XXA, zastúpený Mgr. Martinom Černákom, advokátom so sídlom Bratislava, Zochova 5, o zaplatenie 41.880 eur, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava IV) pod sp. zn. 40C/2/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2022 sp. zn. 8Co/53/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV - aktuálne Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. februára 2022 č. k. 40C/2/2021-123 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 41.880 eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. V podstatnom uviedol, že skutkový stav ustálený dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že žalobkyňa v posudzovanej veci ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcov Ing. O. P. a Ing. S. P. žiada od žalovaného zaplatiť žalovanú sumu titulom bezdôvodného obohatenia založeného na užívaní sporných nehnuteľností vlastnícky patriacich úpadcom a zapísaných do konkurznej podstaty žalovaným s manželkou aj po vyhlásení konkurzu. Výkoným dokazovaním mal preukázať, že žalovaný s manželkou užívali nehnuteľnosti so súhlasom úpadcov, s ktorými boli v príbuzenskom vzťahu (úpadkyňa Ing. O. P. bola dcérou žalovaného a jeho manželky a úpadca Ing. S. P. bol manželom Ing. O. P.). Právnym dôvodom užívania sporných nehnuteľností zo strany žalovaného a jeho manželky (ďalej aj „rodičia“) bola podľa súdu platná dohoda všetkých zúčastnených (žalovaného s manželkou a Ing. O. P.

s manželom Ing. S. P.) o bezplatnom užívaní predmetných nehnuteľností vlastnícky patriacich úpadcom v postavení bezpodielových spoluvlastníkov a to i z hľadiska § 145 Občianskeho zákonníka. Právny dôvod užívania sporných nehnuteľností rodičmi sa nezmenil ani po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov a zaradení predmetných nehnuteľností do súpisu majetku. Vyhlásením konkurzu nezanikli všetky právne úkony (zmluvy resp. dohody) týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu, ktoré úpadca uzatvoril pred vyhlásením konkurzu, naopak, tieto zostávajú v platnosti s tým rozdielom, že správca konkurznej podstaty vyhlásením konkurzu získava oprávnenie nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku. Podľa súdu dohoda medzi úpadcami a rodičmi o bezplatnom užívaní nehnuteľností úpadcov zostala platná a nedotknutá aj po vyhlásení konkurzu na ich majetok, len oprávnenie nakladať s týmto majetkom a konať za úpadcov vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, prešlo vyhlásením konkurzu na správcu konkurznej podstaty. Správca konkurznej podstaty až okamihom vyhlásenia konkurzu získal oprávnenie vykonať v mene úpadcov príslušné právne úkony, vrátane úkonov smerujúcich k ukončeniu bezplatného užívania sporných nehnuteľností rodičmi úpadcov, k čomu ho oprávňovalo aj ustanovenie § 45 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z.. Správca po vyhlásení konkurzu nerealizoval žiadne úkony, ktoré by akýmkoľvek spôsobom ovplyvnili platnosť alebo trvanie existujúceho právneho vzťahu úpadcov s rodičmi, stalo sa tak až dňa 4.7.2019, po ktorom dátume rodičia sporné nehnuteľnosti už neužívali, preto sa aj žaloba vzťahuje len k obdobiu predchádzajúcemu (od 7.8.2015 do 4.7.2019). Právnu kvalifikáciu ústnej dohody o bezplatnom užívaní sporných nehnuteľností uzatvorenú medzi žalovaným s manželkou na jednej strane a úpadcami na strane druhej podľa prvoinštančného súdu podporuje aj jej charakter založený charakter tejto dohody, úzkymi rodinnými väzbami medzi jej stranami ako aj prevládajúce morálno-etické princípy panujúce v spoločnosti. Predmetnú dohodu súd považoval ako nepomenovanú zmluvu podľa § 51 Občianskeho zákonníka v spojení s § 491 tohto zákona s obsahom i prvkov zmluvy o výpožičke podľa § 659 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti zdôraznil, že išlo o vzťah medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi založený na silných citových a morálno-etických väzbách, fungujúci bezproblémovo viac ako desaťročie, preto je pochopiteľné, že tento vzťah nebol nijako bližšie právne formalizovaný. Prvoinštančný súd preto považoval za irelevantné posudzovať, či v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky predpokladané § 66 a nasl. zákona č. 36/2005 Z. z. Zákona o rodine o vyživovacej povinnosti detí k rodičom, teda či umožnením užívania sporných nehnuteľností rodičmi si plnila ich dcéra - úpadkyňa Ing. O. P. svoju vyživovaciu povinnosť voči nim, keďže právnym dôvodom ich užívania žalovaným a jeho manželkou bola dohoda a súhlas všetkých zúčastnených. Preto súd nevyhovel návrhu žalobcu na výsluch žalovaného k tejto otázke (k jeho odkázanosti na vyživovaciu povinnosť), navyše ak z vyjadrenia ošetrojúcej lekárky žalovaného zo dňa 19.1.2022 vyplynulo, že zo zdravotného hľadiska považuje jeho výsluch v konaní za nežiaduci a neodporúča ho. Súd prvej inštancie nevyhovel ani návrhu žalovaného na znalecké dokazovanie ohľadne výšky nároku (nájomného), keďže v posudzovanej veci daný nebol. Z uvedeného dôvodu považoval tiež za bezpredmetné zaoberať sa námietkou premĺčania uplatneného nároku vznesenou žalovaným.

1.2. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa zmyslu § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 257 tohto zákona tak, že žalovanému ako úspešnej strane sporu (ktorý by inak mal nárok na náhradu trov konania) nepriznal voči žalobkyni nárok na ich náhradu, keďže na strane žalobkyne vystupovala správkyňa konkurznej podstaty, ktorej povinnosť nahradiť trovy konania (súvisiaceho s konkurzným konaním, ako tomu bolo aj v posudzovanej veci) uložená byť nemôže.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. mája 2022 sp. zn. 8Co/53/2022 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil, vo výroku II. zmenil tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Podľa odvolacieho súdu skutkové závery súdu prvej inštancie boli dostatočne podložené vykonaným dokazovaním a zistený skutkový stav umožňoval prijať spoľahlivý záver o tom, že právnym dôvodom užívania sporných nehnuteľností žalovaným s manželkou bola dohoda o ich bezplatnom užívaní. Prvoinštančný súd vec i správne právne posúdil, ktoré právne závery vychádzali zo správnej aplikácie a výkladu príslušných právnych predpisov, ktoré neboli v rozpore s judikatúrou, či súdno-aplikačnou praxou. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odôvodnený zákonom zodpovedajúcim spôsobom a

presvedčivo, v ktorom odôvodnení súd dôkladne uviedol, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie založené, dôsledne vysvetlil k akým záverom dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, preto sa odvolací súd s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil a osvojil si jeho závery vedúce k zamietnutiu žaloby a v podrobnostiach na ne odkázal.

2.2. Odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 3 CSP uviedol, že žalobkyňa nedôvodne vytýka súdu prvej inštancie, že nezohľadnil pri svojich záveroch § 44 zákona č. 7/2005 Z. z. S predmetným zákonným ustanovením sa súd prvej inštancie vysporiadal s náležitou starostlivosťou, keď dospel k záveru, že úpadcove právne úkony, teda aj zmluvy, resp. dohody, týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu, zostávajú po vyhlásení konkurzu v platnosti a nemá na to vplyv ani skutočnosť, že správca vyhlásením konkurzu nadobúda právo s majetkom podliehajúcom konkurzu nakladať. V zmysle § 52 zákona č. 7/2005 Z. z. vyhlásením konkurzu zanikajú všetky jednostranné právne úkony úpadcu týkajúce sa konkurznej podstaty, a preto uvedené ustanovenie nemôže mať za následok zánik dohody o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti. Vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu nezanikajú a ani sa nestávajú neplatnými ním uzatvorené dohody pred vyhlásením konkurzu, tie naďalej zostávajú zachované a sú pre strany záväzné.

2.3. Odvolací súd tiež konštatoval, že súd prvej inštancie správne vzal za základ svojich skutkových záverov výpoveď svedkyne Ing. O. P., pravdivosť ktorej nebola dôkazmi predloženými žalobcom (e-mail zo dňa 3.7.2019, notárske zápisnice) vyvrátená. Vôľa svedkyne Ing. P. a jej manžela nepochybne smerovala k prenechaniu sporných nehnuteľností na bezplatné užívanie rodičom svedkyne. Súd prvej inštancie z dokazovania správne vyvodil neformálne uzavretie dohody vychádzajúc pritom i z existencie úzkych rodinných vzťahov a vzájomných citových väzieb zmluvných strán a to aj v kontexte spoločensky prevládajúcich morálno-etických princípov.

2.4. Záverom odvolací súd zdôraznil, že nič nenasvedčuje tvrdeniu žalobkyne, že by sa úpadcovia snažili vyhnúť splateniu svojich dlhov prostredníctvom dohody o bezodplatnom užívaní sporných nehnuteľností, a preto nebol dôvod uprednostniť morálno-etickú zásadu, podľa ktorej je elementárnou slušnosťou dlžníka požiadané peniaze veriteľovi vrátiť. Žalobkyňa preto nedôvodne namieta, že v tejto súvislosti bola porušená zásada rovnosti strán. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa nezoberal vznesenou námietkou premĺčania za stavu, keď právny základ žaloby nebol daný. Bezpredmetná je preto i odvolacia námietka žalobkyne, že v danom prípade išlo zo strany žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie. S ohľadom na existenciu dohody o bezplatnom užívaní sporných nehnuteľností súd prvej inštancie už nemal dôvod zaoberať sa ani tým, či si úpadkyňa si zároveň plnila voči svojim rodičom vyživovaciu povinnosť.

2.5. Odvolací súd sa nestotožnil ani so žalovaným napadnutým výrokom o náhrade trov konania, keď mal za to, že v prípade výkladu § 100 ods. 2 písm. a/ zákona č. 7/2005 Z. z. je potrebné uprednostniť širší výklad pojmu „konanie súvisiace s konkurzom“, preto pokiaľ ide o spor, v ktorom správca vymáha do konkurznej podstaty peňažné nároky s cieľom uspokojiť veriteľov, jedná sa v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia o spor súvisiaci s konkurzom, v dôsledku čoho sú trovy strán sporu vylúčené z uspokojenia v konkurze. Uvedená prekážka ale nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP a to vzhľadom na to, že pohľadávky vylúčené z uspokojenia v konkurznom konaní nezanikajú a po zrušení konkurzu je ich možné uspokojiť ak bude mať dlžník majetok. Odvolací súd preto výrok rozsudku o trovách prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil a žalovanému priznal nárok na ich náhradu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho § 255 ods. 1 a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu alternatívne spolu i s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil odvolaciemu alebo prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania. Dovolateľka súdom nižšej inštancie vytýkala:

3.1. (i) nesprávny procesný postup spočívajúci v nenaplnení podmienok pre prebratie odvolacím súdom prvoinštančným súdom zistený skutkový stav a skutočností právne rozhodné pre posúdenie tvrdeného nároku, čím potom súd prvej inštancie výsledky dokazovania vyhodnotil nesprávne, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnomu záveru o tom, že právnym titulom

užívania nehnuteľností medzi úpadcami a žalovaným bola ich dohoda o bezplatnom užívaní nehnuteľností žalovaným s manželkou,

3.2. (ii) nevzatie do úvahy odvolacím súdom e-mail právneho zástupcu žalovaného zo dňa 3.7.2019, preukazujúci záujem strany žalovaného uzatvoriť nájomnú zmluvu, čo preukazuje i vyjadrenie úpadkyne Ing. O. P. na základe notárskej zápisnice N 193/2019, Nz 21617/2019 zo dňa 4.7.2019, v ktorej na str. 3 úpadkyňa žiada správcu o uzatvorenie nájomnej zmluvy pre žalovaného a notársku zápisnicu N 177/2019, Nz 19877/2019 zo dňa 21.6.2019, v ktorej úpadca Ing. S. P. na str. 4 uvádza, že predmetné nehnuteľnosti užíva on sám, ktoré dôkazy podľa dovolateľky preukazujú skutočnosť, že úpadcovia ako vlastníci predmetných nehnuteľností mali vedomosť o tom, že rodinný dom a pozemky užíva žalovaný so svojou nebohou manželkou bez právneho dôvodu,

3.3. (iii) nepresvedčivé posúdenie súdom prvej inštancie, že dohoda medzi úpadcami a žalovaným s manželkou zostala platná a nedotknutá aj po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov (Ing. O. P. a jej manžela Ing. S. P.) a posúdenie zamlčievania užívania nehnuteľností žalovaným s manželkou pred správcom konkurznej podstaty úpadcov, čím odvolací súd na skutkovú a právnu argumentáciu ňou uplatnenou v priebehu konania, ktorá bola podložená relevantnými dôkazmi nereagoval ústavne konformným spôsobom - vo viacerých prípadoch nereagoval žiadnym spôsobom a prílišný formalizmus, ktorý bol nad rámec zákona a založený na účelových dôvodoch, buď sudcovskej tvorby práva, alebo na úkor prípadnej dostupnosti práva na súdnu ochranu, ktorý navyše popiera samotnú podstatu uplatnených dôvodov a je v rozpore (nielen) s ústavným princípom materiálneho právneho štátu,

3.4. (iv) arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu založenej na tom, že odvolací súd vec posúdil iba formálne, nezaoberal sa kľúčovými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie vo veci,

3.5. (v) vychádzanie zo skutkového stavu veci, ktorý nebol starostlivo zistený, v nepresvedčivých argumentoch, ktorými sa vyvracali právne námietky sporových strán, čím sa odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu stalo nepresvedčivé, nedostatočne odôvodnené a tým nepreskúmateľné, v súhrne čoho podľa žalobkyne konaním odvolacieho súdu došlo k zásahu do jej práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol a priznal mu náhradu dovolacích trov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej

správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolateľka dovolaním namietala porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. Dovolateľka dovolaním namietala nepresvedčivosť, prílišný formalizmus, nepreskúmateľnosť až arbitrárnosť rozhodnutí nižších súdov, predovšetkým vo vzťahu k posúdeniu platnosti dohody o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve úpadcov žalovaným s manželkou a jej nedotknutosti aj po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov Ing. O. P. a jej manžela Ing. S. P., t. j. ich dcéry a zaťa (pozri body 3.3., 3.4. a čiastočne 3.5.).

15. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz

Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Za rozhodujúce pritom považoval, že odôvodnenie obidvoch rozsudkov (konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu) zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia každého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia obidvoch súdov je koherentná a ich rozhodnutia konzistentné, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

17. Dovolateľka konkrétne argumentovala tým, že odvolací súd sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej skutkovou a právnou argumentáciou, uplatnenou v priebehu konania, ktorá bola podložená relevantnými dôkazmi, založenou na namietaní neexistencie, resp. neplatnosti dohody medzi úpadcami a žalovaným s manželkou, prípadne jej zániku po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov (Ing. O. P. a jej manžela Ing. S. P.).

18. Dovolací súd v danej súvislosti upriamuje pozornosť na umožnenie odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch potom stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď spätosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstojí ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. O takýto prípad išlo aj v danej veci, keď odvolací súd k odvolacej námietke žalobkyne založenej na nezohľadnení pri svojich záveroch § 44 zákona č. 7/2005 Z. z., uzavrel, že: „S týmto ustanovením sa súd prvej inštancie s náležitou starostlivosťou vysporiadal, keď dospel k záveru, že úpadcove právne úkony, teda aj zmluvy, resp. dohody, týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu, zostávajú po vyhlásení konkurzu v platnosti a nemá na to vplyv ani skutočnosť, že správca vyhlásením konkurzu nadobúda právo s majetkom podliehajúcim konkurzu nakladať. V zmysle § 52 zákona č. 7/2005 Z. z. vyhlásením konkurzu zanikajú všetky jednostranné právne úkony úpadcu týkajúce sa konkurznej podstaty, a preto uvedené ustanovenie nemôže mať za následok zánik dohody o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti. Vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu nezanikajú a ani sa nestávajú neplatnými ním uzatvorené dohody pred vyhlásením konkurzu, tie naďalej zostávajú zachované a sú pre strany záväzné. Správne vzal súd prvej inštancie za základ pre svoje skutkové závery výpoveď svedkyne Ing. O. P., pravdivosť ktorej nebola vyvrátená ani dôkazmi predloženými žalobcom (e-mail zo dňa 3.7.2019, notárske zápisnice). Vôľa svedkyne Ing. P. a jej manžela nepochybne smerovali k prenechaniu sporných nehnuteľností na bezplatné užívanie rodičom svedkyne. Správne súd prvej inštancie vyvodil neformálne uzavretie dohody z existencie úzkych rodinných vzťahov a vzájomných citových väzieb v kontexte spoločnosti prevládajúcich morálno-

etických princípov." (pozri body 10. a 11. napadnutého rozsudku). Ako už bolo uvedené, treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich jednotu.

19. Navyše odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument procesnej strany sporu (II. ÚS 76/07).

20. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľka so závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí, v danom prípade s názorom oboch nižších súdov o existencii platnej dohody uzatvorenej medzi úpadcami a žalovaným s manželkou, ktorá dohoda po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov (Ing. O. P. a jej manžela Ing. S. P.) podľa § 52 zákona č. 7/2055 Z. z. zo zákona nezaniká, ktorý zánik sa vzťahuje iba na jednostranné právne úkony úpadcu týkajúce sa konkurznej podstaty a nestotožňuje sa s nimi, nemôže bez ďalšieho relevantného namietania viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania/strana sporu pred všeobecným súdom úspešný/á, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

21. Ak dovolateľka považovala za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií (nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, nesprávne interpretovanie právnej normy), dovolací súd zdôrazňuje, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (pozri R 54/2012, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobkyňou tvrdenú vadu zmatečnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (viď. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

22. Z obsahu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vyplýva i argumentácia dovolateľky týkajúca sa namietania nevykonania všetkých ňou navrhovaných dôkazov a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov vedúce k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako i k právnym záverom súdov nižšej inštancie (pozri body 3.1., 3.2. a čiastočne 3.5.).

23. Vzhľadom na uvedené dovolacie námietky najvyšší súd poukazuje na znenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevytláčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykoná (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/ 242/2013). Nevykonanie dovolateľkou navrhovaného dokazovania, resp. podľa jej presvedčenia relevantných dôkazov, preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri sp. zn. 4Cdo/100/2018).

24. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že rovnako ako súd prvej inštancie i odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby pre neexistenciu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne s povinnosťou ho vydať, t. j. neexistencie vzájomného záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia.

25. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nevykonaní ňou navrhovaného dokazovania výsluchom žalovaného, dovolací súd odkazuje na dve predposledné vety bodu 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými tento súd zdôvodnili, prečo považoval vykonanie daného dôkazu za irelevantné.

26. Prípustnosť dovolania nemohla založiť ani námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov nižšími súdmi (najmä žalobkyňou predloženého e-mailu právneho zástupcu žalovaného z 3.7.2019, podľa nej preukazujúci záujem žalovanej strany uzatvoriť nájomnú zmluvu na nehnuteľnosti ňou užívané, čo má preukazovať i vyjadrenie úpadkyne Ing. O. P. na základe notárskej zápisnice N 193/2019, Nz 21617/2019 zo dňa 4.7.2019, v ktorej na str. 3 úpadkyňa žiada správcu o uzatvorenie nájomnej zmluvy pre žalovaného a notársku zápisnicu N 177/2019, Nz 19877/2019 zo dňa 21.6.2019, v ktorej úpadca Ing. S. P. na str. 4 uvádza, že predmetné nehnuteľnosti užíva on sám), ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

27. K hodnoteniu dôkazov súdmi nižších inštancií dovolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, keďže vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporne aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

28. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté už spomenutými závažnými deficitmi v dokazovaní a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

29. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala aj z § 421 písm. c) CSP tvrdiac neexistenciu, resp. neplatnosť dohody medzi úpadcami a žalovaným s manželkou, prípadne zánik takejto dohody zo zákona po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcov (Ing. O. P. a jej manžela Ing. S. P.). V tomto ohľade

(iba) zopakovala svoju predsúdnú a odvolaciu argumentáciu, v rámci ktorej polemizovala, kritizovala, či nesúhlasila so skutkovými a právnymi závermi oboch nižších súdov.

30. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

32. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

33. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

34. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a) až c) § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

35. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

36. V kontexte vyššie uvedeného, i keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, právnú otázku zásadného významu - ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie - nijako neformuluje a ani odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci

významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP. (bod 3.) Dovolateľka ani nešpecifikovala konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jej názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní vo veci samej odkloniť. Z obsahu dovolania žalobkyne je možno vyvodiť iba to, že nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi ako prvoinštančného, tak aj odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. V tejto súvislosti predostiera rozhodné skutočnosti majúce vplyv na sporný nárok inak, ako ich zistili nižšie súdy a na základe nimi prezentovaného skutkového stavu tvrdí, že jej žalobný nárok je oprávnený. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd uzatvára, že relevantnou právnou otázkou nemôže byť otázka vychádzajúca z hypotetického skutkového stavu nezisteného odvolacím súdom, na ktorom odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie (§ 421 ods. 1 v spojení s § 442 CSP).

37. Pokiaľ by odvolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky, resp. aspoň jej možného jednoznačného vyvodenia z dôvodov dovolania nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

38. Podľa § 447 CSP odvolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

39. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum s následkom jeho odmietnutia podľa § 447 písm. f) CSP a dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

40. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.